

enribook

PATRÍCIA BRESTOVANSKÁ

PODMANIVOSŤ

1. časť renesančnej trilógie
OSUDOVOSŤ

Ďakujem, že ste si kúpili túto knihu.
Prajem vám nevšedný romantický zážitok.

autorka

PATRÍCIA BRESTOVANSKÁ

PODMANIVOSŤ

1. časť renesančnej trilógie
OSUDOVOSŤ

enribook

Copyright © Patrícia Brestovanská 2026
Cover © Pixabay free database
Cover design © Erika Jarkovská
Cover layout © Martin Žiak
Slovak edition © Enribook 2026

ISBN: 978-80-69110-62-5

*Túto knihu zo srdca venujem
úžasnému mužovi a skvelému spisovateľovi
Alexandrovi Stainforthovi,
ktorý mi veril viac, než ja sama sebe.*

** * **

*Moje špeciálne podakovanie patrí nezlomnej žienke
Júlii Kleinovej zo Spišskej Novej Vsi,
ktorá sa stala mojím strážnym anjelom.*

PROLÓG

Anglicko, približne rok 1555

Lady Lettice Morysová predstúpila pred svoju o rok mladšiu sesternicu, zatočiac sa v šatách z obdobia antického Grécka.

„Myslím si, že mi pristanú, Dottie,“ povedala zvesela a uprela na ňu olivínovozelené¹ oči. Nebolo to prvýkrát, čo sa preobliekla za starovekú bohyňu, no vždy sa na to tešila. Do rozpustených vlasov si vsunula zlatý diadém, na sebe mala oblečenú dlhú ľanovú svetložltú tuniku, nazývanú chitón. Tvorili ju dva pozdĺžne kusy látky spojené na pleciach a bokoch s tkanými vyšívanými lemami. Cezeň sa zvyčajne nosila vrchná časť, ktorej sa hovorilo himation, cudne zakrývajúca hlavu a telo, ale dievčina sa bez nej zaobišla.

Jedenásťročná lady Dorothy Morysová sa na sesternicu s vlasmi odtieňu plavého striebra obdivne zadívala. „Si krásna, Letti,“ vydýchla užasnuto. „Ako sa na teba pozerám, pripomínaš mi morskú nymfu Skyllu. Škoda, že jej osud bol tragický a nenašla pravú lásku,“ vyriekla užialene.

Lettice si povzdychla, pretože aj ona súcitila s nešťastným osudom svojej obľúbenej hrdinky. „Skylla bola považovaná za najkrajšiu morskú vílu, avšak do svojho srdca nikdy nikoho nepustila.“

„Podľa mňa bola príliš priberčivá, inak by si musela z toho zástupu nápadníkov usilujúcich o jej ruku niekoho vybrať,“ povedala Dorothy a pokrčila malý nosík posiaty pehami. Podobne ako jej sesternica, aj ona bola oblečená v antickom štýle a mala na sebe tuniku, ktorá sa nazývala peplos. Košeľa s kvetinovým motívom bola prepásaná, pripomínala minojský vzor, a na pleciach sa zopínala sponou, aby rukávy pôsobili nariasene.

¹ drahý kameň zelenej farby

Lettice sa na sesternicu uprene zadívala. „Možno sa Skylla skutočne nedokázala zamilovať do žiadneho mladíka, Dottie.“

„Galatea to dokázala a bola morská nymfa, rovnako ako Skylla,“ odvrkla Dorothy podráždene a šibla po sesternici orieškovo-hnedými očami. „Asi aj preto patrí k mojim najmilším bájnym postavám, pretože spolu s Akisom tvorili nádherný pár.“

Lettice prevrátila očami. Sesternicin príbeh poznala naspamäť, pretože jej ho vždy s rovnakým zápalom opakovala. „Nemusím ti hádam pripomínať, že Akisa – syna lesného boha Fauna – zabil Kyklops, ktorý túžil po Galatei.“

Dorothy úzkostlivo zvolala: „Veď ja viem a je smutné, že dvom zaľúbencom Kyklops nedoprial pokoj a nasilu sa chcel Galatei zmocniť.“

Lettice pokrútila hlavou. „Myslím, že ani Skylla nemala na ružiach ustlané, pretože bohyňa Kirke ju začarovala, keď sa jej morský boh Glaukos sťažoval, že ho Skylla vytrvalo odmieta.“

Dorothy si pritisla dlaň na útlu hrud', pretože dobre poznala osud tej nešťastnice. „Žiť s hlavami oblúd okolo svojich bokov, a to naveky vekov, muselo byť hrozné.“

Lettice prikývla. „Už ani zamilovaný Glaukos nemal o Skyllu záujem a radšej zo zálivu utiekol, keď sa dozvedel o jej znetvorení.“

„A spanilá Skylla mala navždy zohyzdené panenské lono, ktoré odopierala láskavým mladíkom, snažiacich sa získať ju pre seba,“ podotkla Dorothy lútostivo.

„Nabudúce sa zahráme na iné bájne postavy. Rada by som stvárnila bohyňu lásky Afroditu, trojskú Helenu alebo bohyňu lovu Artemis,“ zašveholila Lettice nadšene a načiahla sa po striebornej miske s jahodami.

Hoci sa naoko tvárila, že ju nič nerozhádže, jej vnútro spaľovali obavy. Bála sa zaľúbiť a rozrušilo ju pomyslenie na svadbu. So Skylou predsa len mala jednu vec spoločnú a, rovnako ako morská víla, ani ona nebola schopná milovať žiadneho muža.

Anglicko, približne rok 1558

Lettice opatrne podliezla popod konár stromu, stúpajúc nohami v nízkych črieviciach po popadanom lístí. Zrazu za chrbtom počula prasknúť vetvičku a vystrašene sa otočila.

Pre vznešenú dcéru grófa Alexandra Morysa bolo nebezpečné potulovať sa sama po vonku bez sprievodu. Celým Anglickom zmietali nepokoje, krajina bola rozvrátená, vojenská sila roztrúsená a pre náboženstvo sa viedli krvavé vojny. I napriek visiacej hrozbe utiekla svojej komornej, ktorá ju len na okamih spustila z očí. Hoci na seba nebola hrdá, prvýkrát v živote čelila výzve. Nikdy nezašla za hradby, ale vďaka prestrojeniu sa jej podarilo nebadane prekĺznuť von. Mala v živej pamäti, ako sa tajne vkradla do kuchyne, kde si naniesla na celú tvár rozprášený popol. Pôvodne si ním chcela poprášiť aj vrchný odev, ale nakoniec si to rozmyslela. Stráže jej nevenovali pozornosť a očividne si ju splietli so služobnou. Prispela k tomu aj snaha jej rozšafnej komornej Ellen Longovej, okolo ktorej sa hliadkujúci muži obšmietali ako kohúty okolo kurina plného sliepok. Hoci do nej naďalej dobiedzali výčitky svedomia, chvatne ich od seba odplašila.

Radovala sa z voľnosti a nechcela uvažovať nad ničím, čo by ju znepokojovalo. Kráčala po zelenkavej tráve, započúvajúc sa do bzučiaceho hmyzu, a dovolila vetru, aby jej ovieval bledé líca. Dvornosť vyžadovala, aby sa strojila podľa najnovšej módy, a ani dnešný deň nebol výnimkou. Pod hodvábnym staroruzovým plášťom mala na sebe priliehavý živôtik so štvorcovým výstrihom, ktorý odhaľoval riasenú košielku, cudne zakrývajúcu jej krk, so zakončeným nazberkaným volánikom. Balónové rukávy mali nadýchaný tvar a od lakťa nadol sa mierne zužovali. Dlhá sukňa z tkaného brokátu jej siahala až po členky a odhaľovala kožené črievice.

Do hlavy sa jej znenazdajky vkradol otcov nahnevaný hlas, kto-

rý jej vytýkal, že sa nespráva ako dáma, ale nemohla si pomôcť, pretože milovala spev vtákov a šumenie potoka. Odmietala byť zavretá v hrade, vyšívať na plátno, hrať na hudobný nástroj a dbať na dvorné mravy. Túžila po slobode, kde ju nebudú spútavať privilégiá šľachty.

Chystala sa prekročiť spadnutý konár dubu, ale sukňa jej to nedovolila. Nemala sa čoho zachytiť a nečakane sa zapotácala. Spod okrúhleho baretu sa jej uvoľnil prameň vlasov, ktorý si zasťčila pod ozdobnú sieťku. Kúsok od nej sa nachádzala rieka Rother, odrážajúca vodu v priehľadnom jagate. Vytvárala na hladine fatamorgánu, ktorá ju oberala o dych. Očarené k vode podišla a usmiala sa. Kúsok pri rieke ležal sivý balvan pokrytý machom. Čupla si a s úľubou² sledovala meniacu sa hladinu. Ako sa sklonila ešte nižšie, uvoľnil sa jej z krku perlový náhrdelník a spadol do vody.

„Ách, nie!“ zvolala Lettice nešťastne, sledujúc ako mizne v hľbočine. Najradšej by sa rozplakala, pretože k nemu mala citový vzťah. Bola to pamiatka na jej matku, ktorá ju opustila, keď mala sedem rokov, keď ochorela na čiernu smrť, ktorá v tom krušnom čase vyčíňala a zabila množstvo ľudí. Bezmocne rukou zašmátrala vo vode, ale bolo to márne. Užialene si položila hlavu do dlaní a hlasno zaúpela: „To sa nemalo stať! Už ten náhrdelník nikdy naspäť nezískam!“

Perly patrili k najobľúbenejším klenotom šľachty a používali sa ako šperky, ozdoby do vlasov a na odev. Drvené perly sa využívali v kozmetike na kráslenie pleti, získavali sa prácne z morských perlodiek, ktoré pochádzali z Arábie a Indie, a preto boli vysoko cenené.

Prásk!

Lettice vyskočila na nohy a vystrašene sa rozhladla po okolí, keď zrazu zachytila pohyb za starým dubom. Srdce sa jej prudko rozbúchalo a v mysli sa jej zobrazovali desivé výjavy, až sa jej roztriasli kolená od strachu. Zozbierala rozštiepenú odvahu a urobila zopár krokov dopredu.

„Prikazujem ti, aby si sa ani nepohla!“ zvolal cudzinec, ktorý sa pred dievčinou vynoril spoza krovia.

² radosť

Lettice sa prekvapene zadívala na drevený meč, ktorý bol namierený na jej krk, až si predstavila bojisko, kde na seba narazili dvaja nepriatelia. Hoci sa s mladíkom ešte nikdy nestretla, nechcela si v duchu pripustiť, že na ňu spravil nezvyčajný dojem. Mohol mať sedemnášť rokov a prevyšoval ju o dobrých päť palcov. Ebonovočierne zvlnené vlasy dlhé po krk mu vytrčali spod slameného klobúka. V oválnej tvári sa vynímal krátky rovný nos s plnými vykrojenými perami a hladkou bradou. Podľa mladíkovho odevu usúdila, že nepatrí k šľachte a vyrastá medzi prostými ľuďmi. Pod jednoduchou súkennou halenou mu vykúkali plátenné nohavice a na nohách mal obuté dreváky. Nebol to iba obyčajný sedliak a oči farby hematitu,³ tmavé ako závoj noci, ktoré na ňu upieral, boli naplnené nepredstieraným záujmom. Díval sa na ňu tak uprene, až sa pred ním začervenala, čo sa jej stalo zriedkakedy.

„Volám sa Jerome Carter. Ty si kto? A prečo ma sleduješ?“ zvolal nedôverčivo.

Lettice pootvorila ústa od prekvapenia. Každá urodzená mladá dáma by sa obávala o svoju dobrú povesť. Opustená v lese sa mohla ľahko stať korisťou hocakého hrdloreza. Namiesto strachu pociťovala hrejivý pocit, ktorý jej zalial celé vnútro, nevediac si ho vôbec vysvetliť. „Mýliš sa! Ja ťa nesledujem. To, že sme sa tu stretli, je iba náhoda,“ odpovedala nadradene, dávajúc mu najavo, že sa nepohybujú v rovnakých kruhoch.

Jerome sa tváril zadumane. Popri tom, ako sa vybral na zvyčajné lesné potulky, by mu nenapadlo, že po ceste narazí na takú zvláštnu dievčinu. Ako sa na ňu pozeral spod privretých viečok, neušlo mu, že je spanilá. Olivínovozelené oči jej svietili šibalstvom a veselím. Jemné črty srdcovitej tváre napovedali, že v dospelosti z nej vyrastie krásavica. Farbu jej vlasov sa mu nepodarilo odhadnúť, pretože ich skrývala pod baretom. Hodvábny plášť mala uviazaný pri krku na zamatovú stužku a pod ním bola ustrojená do drahej róby. Už na prvý pohľad bolo vidieť, že nejde o vidiecku dcéru.

Vedel, že by si ju nemal toľko obzerať, ale nedokázal si pomôcť, jakživ krajšie dievča nevidel.

³ drahý kameň čiernej farby

„Nepatrí sa, aby si na mňa tak okato... zízal,“ vyhrkla Lettice zahanbene, s červenými lícami ako kvet klinčeka, odolávajúc pokúšeniu sklopiť zrak do zeme.

Pousmial sa. „Odpusť mi, ale ešte som ťa v týchto končinách nevidel. Ako sa na teba pozerám, ty veru nebudeš odtiaľto,“ odvetil Jerome pohotovo. „Možno si ma ozaj nesledovala, ale doteraz si sa mi ani nepredstavila.“

„Volám sa Lettice,“ odpovedala váhavo, dívajúc sa mu do tváre.

Jerome odklonil meč, na ktorý akosi pozabudol, a prehovoril: „Ty budeš dáka fajnová dcérenka majetného lorda. A že to tak nie je, to ma nepresvedčí ani tvoje prestrojenie. Máš príliš hladkú pleť a tvoje prezdobené šaty by zasýtili celú dedinu.“

Lettice si zatúžila zotrieť nános špiny z tváre, ale neurobila to a tvrdošijne mlčala, až sa nakoniec ozvala: „Možno máš pravdu a nie som prostého pôvodu. Ale ty nie si urodzený.“

Jerome sa uškrnul. V duchu tajomnej dievčine odhadoval najviac pätnásť rokov, ale nemohol jej uprieť odvahu a úprimnosť. Okúzľila ho väčšmi, ako by si želal, ale odmietol pre ňu stratiť srdce.

„Nie, ja naozaj k panstvu nepatrím. Som jediným synom mlynára Josepha Cartera,“ zvolal a vystrúhal jej neohrabanú poklonu. „Keď už som sa ti predstavil celým menom, teraz je rad na tebe, Letti.“

Letti? blesklo jej myslou, keď ju mladík oslovil rovnako, ako jej v detstve hovorievala jej mladšia sesternica Dorothy. Hoci ju to potešilo, odmietla to priznať nahlas. „Tak teda dobre, ako si želáš, Jeme,“ odpovedala Lettice trochu uštipačne, snažiac sa nebyť mladíkovi nič dlžná. „Pred tebou stojí lady Lettice Morysová, dcéra grófa Alexandra Morysa, ktorý žije na vodnom hrade Bodiam.“

Jerome si poškrabkal prstom obočie, napravil si klobúk a prehovoril: „Teraz by som mal povedať asi niečo v zmysle, že mi je veľkou ctou, mylady.“

Lettice netušila, prečo si túžila mladíka stále doberať, ale bolo to silnejšie ako potreba správať sa spôsobne. „Čo tu vlastne pohľadávaš?“ opýtala sa s predstieranou ľahostajnosťou.

„To isté by som sa mohol spýtať aj ja teba. Alebo mi chceš nahovoriť, že urodzenej dcérenke rodičia dovoľia túlať sa lesom bez

sprievodu?“ zvolal Jerome vyzývavo, neprestávajúc si ju obzerať.

„Do toho, kde chodím, ťa nič nie je, Jerome Carter,“ odvrkla Lettice nasrdene a povýšene zdvihla bradu.

Jerome si posmešne odrkol. „Mal by som ťa zrejme varovať, že tu nie si v bezpečí a mala by si sa vrátiť na hrad.“ Skĺzol pohľadom na jej živôtik, kde pátral po kresťanskom symbole. „Najmä ak si protestantka.“

Lettice zalapala po dychu a ruku si pritisla vyplašene na hrud'. „Ako... si to zistil?“

Uškrnul sa. „Nemáš na krku krížik. A kráľovná Mária nepozná zlutovanie, a to ani pri ustrojených dievčatkách.“

Lettice si uvedomila, že mladík má pravdu. Hoci o politike toho vedela žalostne málo, predsa len sa k nej dostalo viac, než by si želala počuť. Neraz začula svojho otca zhovárať sa s niekým z urodzených hostí, kde obaja spomínali, aká je v krajine bezútešná súčasná situácia. Odkedy anglická a írská kráľovná Mária I. Tudorová, prezývaná *Krvavá*, obnovila kacírsky zákon, bolo už cez stovky ľudí popravených a upálených na hraniciach. Nerobili sa rozdiely medzi prostým ľudom a šľachtou. Každý, kto neuznával cirkev a božie kázanie, bol nepriateľom. Stačilo sa pozrieť, čo spravila nevlastnej sestre Alžbete I. Tudorovej. Uväznila ju v Toweri v Londýne, pretože odmietla prijať kresťanskú vieru.

Lettice bola taká zahľbená do úvah, že ani nepostrehla, ako sa mladík od nej vzdľahuje. S búšiacim srdcom sa rozbehla za ním, nevšímajúc si svoj odev, ktorý cestou zhŕňal popadané lístie.

„Skutočne ma tu necháš samu?“ zvolala ohromene, keď ho dobehla, zúfalo sa snažiac s ním udržať rezký krok.

Jerome pokračoval v ceste a ani na ňu nepozrel. „Radil som ti, aby si sa vrátila na hrad, Letti, a...“ nečakane sa odmlčal uprostred vety, dívajúc sa na rozvodnenú rieku, ktorá pretekala lesom. „Niečo som zbadal vo vode! Je to lesklé, hladké a vyzerá to ako... šperk.“

„Kde?“ zvolala Lettice udivene. „Možno je to perlový náhrdelník, ktorý som dnes stratila. Je to pamiatka po mojej nebohej matke, ale zapadol príliš hlboko a ja... neviem dobre plávať,“ pripustila smutne.

„Skúsím ho vyloviť,“ odpovedal Jerome a už o chvíľu držal v ru-

ke dlhý drúk, s ktorým vykročil k brehu. Prv sa mu nedarilo a s vovou vytrvalo bojoval, až sa mu nakoniec pomocou palice podarilo náhrdelník zachytiť a vytiahnuť. „Mám ho!“ zvolal nadšene a ukázal na šperk, ktorý sa v jeho dlani leskol ako pirátsky poklad.

„Ďakujem ti, Jeme,“ zašepkala Lettice hanblivo, keď od neho prijala náhrdelník, ktorý si pripla na krk.

„Bola to pre mňa maličkosť,“ prehodil Jerome zvesela a zazubil sa. „Bežne zachraňujem veci urodzených, je to moje... poslanie.“

„Naozaj?“

Jerome sa začervenal. „Ani nie, ale vždy rád pomôžem, ak sa niekto ocitne v núdzi.“

Prikývla a pokračovala v ceste po mladíkovom boku. „Spomínal si, že žiješ s otcom mlynárom. A čo tvoja matka?“

Uprel pohľad do diali, kde sa pretínali vysoké duby a buky. „Matku som nepoznal, zomrela pri pôrode a otec skončil... na čiernej kašeli. Bol to zručný muž, vyznal sa do viacerých remesiel, hoci život zasvätil mlynu,“ vysvetlil Jerome, neskrývajúci smútok. „Zostal som na tomto svete sám, ale ničoho sa nebojím! Počas života som sa naučil všetko, čo potrebujem vedieť. Mali sme dobré susedské vzťahy s ľuďmi z dediny, boli medzi nimi stolári, hrnčiari, rezbári, kováči a sklári. Každý z nich má niečomu priučiť, a preto viem vyrobiť podkovu pre koňa, vyrezať truhlicu a vytvarovať krčah. Nestrátim sa.“

Lettice pri jeho slovách pichlo pri srdci, pretože sama zažila stratu jedného z rodičov. „Je mi to ľúto, Jeme,“ zašepkala súcitne.

„Hm,“ zamrmľal Jerome, pokračujúc rovinkou, kde po okrajoch rástli nižšie dreviny, ktoré nezacláňali vo výhľade na druhú stranu.

Lettice odrazu dostala pochabý nápad a vyhrkla skôr, než si ho nechala prejsť hlavou. „Keď chceš, môžeš ísť na hrad môjho otca spolu so mnou!“

„Ja tam predsa nepatrím. Bol by som pre každého trňom v oku. Nie som... ako ty,“ opáčil Jerome, krútiac hlavou. „A navyše sa viem o seba postarať. Ja nepotrebujem komornú, aby ma česala, strojila, kúpala a budila ráno z postele.“

Urazene na neho fľochla a povedala: „Nie si oveľa starší odo mňa a potrebuješ ochranu. Navyše otec mi spomínal, že by sa mu

zišiel nejaký šikovný čeladník do stajne ku koňom, a niečo mi našepkáva, že by to bola vhodná práca pre teba, Jeme.“

Jerome sa zamračil, ale súhlasne pokýval hlavou. „To je pravda, kone mám naozaj veľmi rád.“

Lettice neušlo, že mladík stála váha, a skúsila to znova. „Dvom by nám bolo veselšie, Jeme. Je veľa spôsobov, ako sa spolu môžeme zabaviť.“

Jerome si založil ruky na hrudi, podozrievavo po nej poškuľujúc. „Vieš ukovať meč? Roztaviť ocel? Vyrezať niečo z dreva?“

Lettice zovrela pery a odsekla: „Nič z toho neviem, ale nemysli si, že si jediný, čo niečo ovláda. Ty určite nevieš vyšívať na plátno, nehráš na hudobný nástroj a pochybujem, že si skúšal čítať alebo písať.“

„To veru... neviem,“ odpovedal Jerome skleslo. „A kde je ten hrad?“

„Na kopci za dedinou,“ odpovedala Lettice s úsmevom.

„A čo ak ma tvoj otec na hrade neprijme?“ opýtal sa Jerome po hodne dlhej chvíli mlčania.

Lettice sa snažila potlačiť radosť, ale pretekala celým jej bytím. „Isteže ťa prijme, pretože potrebuje čeladníka. Ak sa rozhodneš nasledovať ma, nebudeš to ľutovať, Jeme,“ zvolala radostne.

Zdvihol varovný prst. „Ale nebudeš ma nútiť nosiť tú čudnú vec, ktorú máš upnutú na tele,“ odvetil Jerome nedôverčivo.

Sklonila hlavu k pevne zašnurovanej látke, ktorá vykúkala spod jej plášťa. „Voláme ho živôtik,“ poučila ho Lettice nebojácne. „Šije sa zo súkna alebo z brokátu a všetky dievčatá a ženy ho nosia, dokonca aj tie neurodzené.“

„Ešteže nie som dievča,“ zvolal Jerome pobavené a natiahol sa k svojmu plátennému batôžtku.

„Kde máš osobné veci, Jeme?“ ozvala sa Lettice zmierlivo, keď si prezerala jeho skromný majetok.

„Všetko, čo mi k životu treba, je vo vnútri tohto vrecovitého mecha.“

Prikývla. „Tak teda podme.“ Vykročila dopredu, ale zahanbene zamrkala, keď ju mladík uchopil za ruku.

Zazubil sa. „Povediem ťa, Letti. V týchto končinách sa vyznám lepšie než ty.“

Lettice zružovali líčka. Pocítila jemné mravčenie, keď jeho prsty nežne zovreli jej dlaň. Ako spolu kráčali k otcovmu hradu, po celú dobu ju sprevádzal pocit, že sa osirelý Jerome Carter stal neoddeliteľnou súčasťou jej života...

Zvedavo nakúkala cez plece čeladníkovi, ktorý vyrezával postavičku z dreva. Nedbala na otcov prísny zákaz, aby mu nerobila spoločnosť, a užívala si ich spoločne strávené chvíle, ktorých bolo málo.

„Grófova dcéra by nemala strácať čas s prostým sluhom,“ povedal Jerome chladne, nevenujúc jej pohľad. Zhrbene sedel na ošarpanej trojnožke v dielni a sústredil sa na kratochvílu, ktorú si mohol dovoliť, ak boli kone v stajni obriadené.

Lettice trucovito našpúlila ústa. „Ja sama sa rozhodujem, s kým sa budem stýkať, a teba do toho nič nie je,“ odsekla nahnevane a sadla si na peň stromu oproti mladíkovi.

„Budete mať špinavé šaty, mylady,“ varoval ju Jerome, ktorý krátkym nožom obrusoval ostré hrany na figúrke.

Zadívala sa na svoj jasnočervený živôtik s priesvitným rúškom na hrudi, ktorý dopĺňala nadýchaná dlhá sukňa rovnakého odtieňu, a ledabolo pokrčila plecami. „Ako otcovmu sluhovi ti neprináleží posudzovať moje správanie,“ povedala Lettice povýšene, pokračujúc jemnejším tónom. „Prezraď mi, na čom tak usilovne pracuješ, Jeme?“

Jerome z dreva sfúkol triesky a odpovedal: „Na ničom dôležitom, mylady.“

Neuspokojila sa s jeho strohou odpoveďou, neprestávajúc vyvedať: „Keď tú figúrku dokončíš, bude to človek alebo zviera?“

Jerome pochopil, že dievčina sa nevzdá, a natočil k nej postavičku z dreva, aby na ňu videla. „Ide o dravého vtáka, ktorý sa vznáša v povetrí nad úbočím, mylady,“ povedal spokojne a vrátil sa k práci.

„Je to skutočne majstrovské dielo,“ uznala Lettice obdivne a usmiala sa. „A prečo mi hovoríš mylady? Okrem nás dvoch tu nikto predsa nie je,“ spýtala sa prekvapene a zdvihla klenuté svetlohnedé obočie.

Jerome sa jej chystal odpovedať, ale keď sa lepšie prizrel do dievčininej tváre, celkom stratil reč. Jeho urodzená priateľka výrazne opeknela, oči sa jej leskli ako smaragdy a jej zmyselné ústa ho lákali svojou plnosťou. Hlasno sa v duchu okríkol, keď sa pristihol, akým smerom sa uberajú jeho myšlienky, ale napriek tomu sa pohľadom vracal k jej perám. A predstavoval si, aké by to bolo, keby ju na tie jahodovočervené ústa pobozkal...

„Ty sa červenáš!“ skríkla prostoreko Lettice, ktorej neušlo, že sluhove líca posiala červeň, ako keď sa rieka sfarbí dokrvava.

„Muži sa predsa nečervenajú!“ odsekol Jerome naježene a odvrátil tvár od dievčininho prenikavého pohľadu.

Lettice skryla úsmev za dlane, ktoré si pritískala k ústam, a vyhrkla: „Ách, Jeme! Horí ti nielen tvár, ale aj uši!“ Zachichotala sa, nedbajúc, aké muky tým čeladníkovi spôsobuje. „Vyzeráš ako čert, ktorý...“

„Mlčte, mylady!“ skríkol Jerome nahnevane a najradšej by pred jej zvonivým smiechom utiekol niekde veľmi ďaleko. „Keby ste skutočne vedeli, čo mi chodí po rozume, určite by ste sa mi neposmievali,“ ozval sa výstražne.

Lettice na neho uprene pozrela a predklonila sa s pritisnutou rukou na hrudi. „Skutočne, Jeme? A nechceš mi povedať, čo ťa priviedlo do rozpakov?“

Jerome jej nemohol povedať pravdu, a preto sa rozhodol, že musí zmeniť tému ich rozpravy. Odložil nedokončenú postavičku na zaprášený stolík, kde sa povalovalo náradie, a postavil sa na nohy.

„Nemali by ste sa vrátiť k ihle a niti, mylady?“ opýtal sa uštipačne, hoci dobre vedel, že by sa nemal s grófovou dcérou zhovárať nadradene.

Pevne stisla pery a prudko vstala, až takmer narazila do sluchovej brady. „Ha! Skutočne si myslíš, že nemám nič iné na práci, len vysedať nad plátnom a zabárať do neho ihlu?!“ Hoci si uvedomovala, že vyšívanie bola jedna z tých činností, ktorým sa musela ako urodzená dáma venovať, odmietla to pred ním priznať nahlas.

Jerome sa zhlboka nadýchol a založil si ruky na hrudi.

„To skutočne netuším, mylady. Ja sa venujem remeselníctvu a práci s koňmi. Do ručných prác sa nevyznám,“ pripustil zmierlivo.

Lettice povýšene zdvihla bradu. „Možno máš pocit, že mužská robota je dôležitejšia ako tá, ktorú vykonávajú ženy, ale nie je to pravda. Keby nebolo nás žien, vy muži by ste chodili s rozpáranou halenou a s otrhanými nohavicami.“

Vzpriamril sa v celej výške a výsmešne sa ozval: „Muži sú nútení udržať v rukách ťažké zbrane, s ktorými bojujú proti nepriateľom, mylady.“

Lettice v očiach zahorel zelený plameň a nadradene mu odvrkla: „To sa predsa teba netýka, ale iba šľachty.“ Keď si všimla mladíkov zdrvený pohľad, okamžite svoje slová olutovala. „Jeme, nemyslela som to tak...“

„Naozaj som rád, že ja k šľachticom nepatrím a nikdy patriť ani nebudem!“ prerušil ju Jerome prudko. „Som iba prostý človek, ale mne taký život vyhovuje.“

Chvíľu na seba hľadeli bez toho, aby jeden z nich prehovoril. Až nečakaný príchod služobnej ich vyrušil a oni boli nútení sa k nezvanej návštevníčke otočiť a venovať jej pozornosť.

„Všade vás zháňa váš otec, mylady, a robí si o vás starosti,“ zvolala červenovlasá komorná, ktorá zrakom odbiehala k sluhovi.

Dozaista sa môj otec hnevá, že som ho znova neposlúchla a vyhladala Jemeho, pomyslela si Lettice mrzuto, ale navonok sa pri-nútila k úsmevu. „Ďakujem ti, Ellen, že si mi to oznámila. Zastavím sa teda za ním,“ odvetila služobnej, ktorej nikdy nedôve-rovala. Navyše sa jej nepáčilo, ako sa Ellen krútila okolo otcovho čeladníka, snažiac sa získať si jeho pozornosť. Tiež si musela nechcene priznať, že na služobnú s medenými vlasmi a bujným poprsím žiarli.

„Na toho malého rozmaznanca si si našiel čas, ale teraz sa konečne povenuješ mne,“ zašepkala Ellen zaliečavo, keď sa za grófovou dcérou zavreli vráta od dielne. Rozpustila si vlasy a nedočkavými prstami si začala rozväzovať živôtik.

„Zakazujem ti stretávať sa s tým prekliatym sluhom!“ zaburácal Alexander Morys, gróf zo Sussexu, pretože sa len sťažka ovládal. „Ešte raz porušíš slovo a budem ťa musieť potrestať, dcéra moja.“

Lettice sedela na trojnožke oproti svojmu otcovi vo veľkej sieni a nevinne sa ho opýtala: „Mohla by som vedieť, otče, aký trest ste pre mňa prichystali? Použijete na mňa bič alebo mi budete ťahať palce na škripci?“ Vedela, že ho tým rozzúri, ale bolo jej to jedno. Chcela sa s čeladníkom naďalej vídať a nemienila ustúpiť.

Jej otec na ňu prísne pozrel a nevlúdne prehovoril: „Nebud' drzá, ty nešťastnica! Ako vidím, pri tom sluhovi si nič dobré nepochytila! Správaš sa ako sedliačka a ešte tak aj vyzeráš!“

Lettice prekvapene sklonila hlavu, uprúc pohľad na hranatý výstrih svetložltého živôtiku, spod ktorého vykúkala belostná košielka s nazberkaným golierom, zahaľujúca jej bledú pokožku na krku. Ani na dlhej sukni so záhybmi nenašla jedinú chybičku.

Prižmúril oči, ktorými si nevraživo dcéru premeriaval. „Róbu máš v poriadku, ale tvoje vlasy,“ prehovoril jej otec a hlasno si odkašľal, „z účesu ti trčí steblo trávy.“

Lettice sa začervenala a chvatne si vošla prstami do vlasov, aby sa traviny zbavila. Začala si ju nervózne pretáčať medzi prstami jednej ruky, až dokým si jej otec znova neodkašľal. Steblo pustila na zem a váhavo sa ozvala: „Bola som v stajni... nakrmiť kone, otče.“ Ak si myslela, že ho tým obmäkčí, veľmi sa mýlila.

„To nie je tvoja starosť, Lettice Morysová!“ vybuchol jej otec a zamračil sa. „Nemáš dôvod sa potlkať v stajni bez sprievodu komornej! Ponechaj ťažkú prácu sluhom a ty sa venuj ušľachtilejším činnostiam.“

„Nechcela som vás nahnevať, otče.“

Alexander si povzdychol. „Neželám si, aby si sa správala ako uličnica. Len si spomeň na svoju drahú nebohú mamu, ktorá bola známa jemnosťou a vznešenosťou.“ Prehovárал dcére do duše, aby

ju priklonil na svoju stranu.

Lettice previnilo sklopila zrak. Jej matka ju pred ôsmimi rokmi opustila a ona ju nadovšetko milovala, ale nebola jediná. Lady Constance Morysová bola stelesnením anjela, ku ktorému všetci vzhládali s obdivom.

Nemala by si ísť za ním! Otoč sa na päte a vráť sa do hradu! skríkla jej myseľ, keď sa znova vzoprela otcovmu nariadeniu a chystala sa čeladníka navštíviť. Vedela, že ho nájde v stajni, pretože mu jej otec odmietol prenechať izbu pre služobníctvo. Hoci každému tvrdila, že ju otcov sluha nezaujíma, v skutočnosti to nebola pravda. Bola do neho zaľúbená, odkedy na neho v lese narazila, a túžila byť stále v jeho blízkosti. Vo vnútri ju trápilo, že venoval pozornosť jej obdarenej komornej, s ktorou trávil veľa času. Priala si, aby v nej videl viac než len dcéru svojho hradného pána, ale jej želanie zostalo nenaplnené.

Lettice si povzdychla, vošla cez otvorené vráta do maštale a zamierila k ohrade s ustajnenými žrebcami. Vzala zo zeme načaté jablko, aby jedného z koní nakrmila, keď za chrptom začula známe hlasy. So zatajeným dychom kráčala k miestu, kde bola navŕšená kopa sena, za ktorým sa k sebe chúlili obnažené telá dvoch milencov.

Božemôj! zaúpela Lettice v duchu, keď si uvedomila, že ide o jej komornú, ktorá sa oddáva radovánkam s tmavovlasým mladíkom. Prv mu nebolo vidieť do tváre, až dokým sa nenadvihol na lakti a neuprel na ňu hematitové oči.

„Jerome Carter! Čo to tu stváraš s mojou komornou?!“ vykrikla Lettice zhrozene, nevediac sa spamätať z toho, čoho sa práve stala svedkom. V tej chvíli nevedela popísať slovami, čo vlastne cítila. Srdce ju rozbolelo, až mala pocit, že jej praskne, a vnímala len svoj trhaný dych.

Jerome nečakal, že sa ho dotkne, keď ho grófova dcéra pristihne v objatí s inou ženou. S Ellen sa v tajnosti stretával už dlhšie a doposiaľ necítil výčitky, ale zrazu mal pocit, akoby spáchal smrteľný hriech. Zvalil zo seba obnaženú služobnú, nevnímajúc jej po-

horšenie, a vydriapal sa na nohy.

„Viem, že mnou budete teraz pohrdať, mylady, ale...“

„Pohrdať?!“ skríkla Lettice rozhnervane a jej oči sa metalí ako blesky. „Za chrbtom hradného pána sa pelešíš s mojou komornou a dozaista to nebolo prvý raz!“ Zreteľne cítila, ako sa jej pod viečkami hromadia slzy, ale zakázala si plakať. Znechutene sa pozrela na sporo zahalenú služobnú a so zaťatými päsťami zvolala: „Odíď, Ellen, a nechaj nás s mojím sluhom osamote!“

Jerome počkal, kým služobná odíde zo stajne, a povzdychol si. „Nemali by ste tu byť, mylady. Keby ste sem neprišli, nič z toho, čo sa tu odohralo, by ste nevideli.“

Lettice od údivu otvorila ústa dokorán a pozerala na mladíka ako na príšeru. „Prosím?“ vybuchla, až sa prestala ovládať. „Skutočne si myslíš, že by som neprišla na to, že sa váľaš s... mojou komornou?! Ako môžeš... byť taký krutý?“ Hlas sa jej zadrhával, hoci sa snažila zo všetkých síl zostať statočná.

Odvrátil zrak a odvetil: „Bolo by zbytočné popierať, čo sa medzi mnou a vašou komornou stalo, mylady. Priznávam, že sa z nás stali milenci, ale je to celkom prirodzené. Už nie som žiadne dieťa a ako dospelý muž mám svoje potreby.“

Lettice rozčarovane mrkala, akoby hrozilo, že čoskoro omdlie. „Nemusel si sa zapliesť práve s tou červenovlasou diabolicou! Mohol si si vybrať hocaké dievča z dediny!“

Jerome sklopil zrak do zeme. „To máte pravdu, mylady,“ pripustil neochotne. „Ale nevedel som odolať zvodným krivkám vašej služobnej.“ V skutočnosti to bolo naopak a Ellen ho od začiatku zvädzala, až dokým jej nepodľahol, ale rozhodol sa o tom nehovoriť.

Lettice v tvári zružovela ako kvet čerešne. „Cha! Mal si mať tú slušnosť a povedať mi o tom, že si sa spriahol s mojou služobnou! Neviem, ako by sa ti páčilo, keby som si ja začala s nejakým urodzeným lordom a dovolila mu, aby ma bozkával!“ vybuchla, prestávajúc sa ovládať. Príliš ju čeladníkova zrada bolela a bála sa, že sa toho boľu už nikdy nezbaví.

Zhlboka sa nadýchol a narovnal sa. „Nezniesol by som, aby vám kdejaký odkundes vnucoval bozky, mylady,“ priznal Jerome a odkryl pred dievčinou veľkú časť pravdy, ktorú doteraz skrýval.

„Tak ma teda pobožkaj, Jeme!“ vyhrkla Lettice neuvážene, ale už bolo neskoro, aby vyriešené slová mohla vrátiť späť. Keď si to uve-domila, líca jej spurpuroveli od hanby a vydesene si ne pritísila dlane. Zahanbene sa sluhovi obrátila chrbtom a dych sa jej zrých-lil. „Chcela som povedať... mala som na mysli...“ zajakávala sa, neschopná dokončiť vetu.

Jerome sa prv nezmohol na odpoveď. Pristúpil k dievčine, uchopil ju za plecía a otočil tvárou k sebe. „Nemôžem to spraviť, mylady,“ zašepkal sklúčene. „Nežiadajte to odo mňa.“

Lettice sklopila oči do zeme, váhajúc na neho pozrieť, pretože sa za odvážne myšlienky hanbila. „Raz ma niekto pobožká a mož-no sa mi nebude ani páčiť. Bola by som rada, keby si ma ako prvý pobožkal práve ty,“ zašepkala.

„Nerád by som vám ublížil, mylady,“ priznal jej popravde.

Lettice na neho s úžasom hľadela. „Ja predsa nečakám, že ma zvalíš na zem a budeš sa ku mne správať ako...“ habkala s krva-vými lícami a pokrútila hlavou. „Chcela som od teba dostať len jeden bozk. A po ňom tebou budem znova pohrdať a nikdy ti ne-odpustím, že si sa oddával radovánkam s mojou komornou...“

Chytil dievčininu tvár do oboch dlaní a umlčal ju bozkom. Vedel, že je to bláznivé, nebezpečné a nesprávne, ale nemohol si pomôcť. Keď pocítil jej ústa na svojich, mal pocit, že sa vznáša medzi oblakmi ako orol. Ich bozk bol nežný, pripomínal dotyk anjelských krídiel, ale práve preto bol taký čarovný. Ešte nikdy nič podobné nezažil a práve nevinnosť, ktorá z bozku vyžarovala, ho oberala o hlavu, rozum, ale najmä srdce.

Lettice spočiatku netušila, čo má robiť. O bozkávaní nič neve-dela, ale ani vo sne by jej nenapadlo, že by to mohlo byť také úžas-né. Ruky mala spustené pozdĺž tela a oči pevne zavreté, vychutná-vajúc si okamih, ktorý prišiel akoby mávnutím prútika. Znova si uvedomila, že Jemeho miluje a jej city k nemu nikdy nezoslabnú. Keď sa od nej mladíkove ústa odtiahli, z pier jej vyšiel tichý po-vzdych.

Jerome si oprel čelo o dievčininu a bezmocne zašepkal: „Naše dva svety sú také rozdielne...“

„Áno..., ja viem,“ odpovedala mu Lettice váhavo a priznala sa mu s niečím, s čím tak úpenlivo vo svojom vnútri bojovala. „Ale

napriek tomu ťa ľúbim, Jeme, a iba tebe patrí moje srdce.“

„Vy... ma ľúbite?“ spýtal sa Jerome udivene a s úžasom na dievčinu hľadel. „To, čo hovoríte, nemôže byť pravda, mylady. Mali by ste sa prebudiť z toho sna, v ktorom ste sa ocitli,“ ubezpečoval ju dôrazne. Besnela v ňom búrka citov, ktorým nerozumel a nechcel ich ani pochopiť. Bolo bezpečnejšie sa pred nezvanou smrťou ukryť v dome, ako čeliť vonku zúrivým bleskom. Bola to dcéra jeho hradného pána a musel na to ustavične myslieť.

Lettice mala pocit, akoby ju čeladník udrel bolestivo do hrude. Nemohla sa poriadne nadýchnuť, pretože sa jej veľmi dotkli jeho bezcitné slová. Slzy mala na krajíčku a bála sa, že sa pred ním rozplače ako dieťa, ktorého vlečú preč od jeho matky. Priznala sa mu so svojimi citmi a dostal sa jej od neho výsmech.

„Bola chyba sa za tebou vybrať do stajne a dovoliť ti, aby si ma pobozkal! A aby si vedel, vôbec ti to nejde!“ zvolala dotknuto, nedbajúc, že sluhu poníži.

Jeromova hrdosť utrpela a nahnevane sa na ňu oboril: „Vážne si myslíte, že takto cudne bozkávam vašu komornú, mylady?“

Lettice sa začervenala, urazená do morku kosti jeho hláškou, a napálene skríkla: „Božeuchovaj! Ja ani nestojím o také nemravné bozky a hlavne nie s tebou! Môžeš sa vrátiť k tej červenovlasej neviestke a dokončiť to, čo ste spolu začali!“

Jerome si posmešne odfrkol. „Veru, mylady. Presne to som mal aj v pláne. A vy sa môžete pobrať na hrad k ručným prácam,“ odpovedal jej nezdvorilo.

Povýšene zdvihla hlavu a zvolala: „Už ťa viac nechcem vidieť a nestojím o naše priateľstvo a ani o nič... iné! Môj otec mal pravdu, keď tvrdil, že si darebák, ktorému sa nedá veriť.“

„Som rád, že ste to pochopili, mylady, a konečne si prestanete namýšľať, že by nás dvoch mohlo niečo spájať.“

Lettice nemohla uveriť posledným sluhovým slovám, ktoré sa jej vrývali do duše ako trnie. Ako prechádzala cez dolné nádvorie, z očí jej tiekli slzy. Nahnevane si ich opakom ruky zotrela, ale spustili sa ďalšie, až sa nedali zastaviť a jej tvár bola o chvíľu celá zmáčaná. „Už sa viac pre teba nebudem trápiť, Jerome Carter! Pri-sahám, že už nedovolím, aby si mi ublížil. Nikdy!“